

**KIM FABER &
JANNI PEDERSEN**

LEUGENAAR

Vertaling Corry van Bree

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © Kim Faber & Janni Pedersen and JP/Politikens Hus A/S 2024 in agreement with Politiken Literary Agency

Oorspronkelijke titel: *Logner*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Corry van Bree

Omslagontwerp: Islington Design

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Shutterstock; © AdobeStock

Foto auteurs: © Les Kaner

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1614 6

ISBN 978 94 027 7284 5 (e-book)

NUR 330

Eerste druk januari 2025

Originele uitgave verschenen bij Politikens Forlag, Kopenhagen.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

De jongen heette Lukas. Hij was elf en werd iets langer dan een etmaal, maar niet langer, vermist.

Hij lag op de betonnen vloer naast een oud bureau in een kelderkamer met een laag plafond, en zonder de wond op zijn linkerslaap en de roodbruine plas bloed die in een bijna perfecte cirkel rond zijn hoofd was gestold, zou je kunnen denken dat hij sliep. Een tl-buis wierp een flikkerend koud licht op het tafereel, wat het nog troostelozer maakte.

‘Arme jongen,’ fluisterde Signe Kristiansen.

Martin Junckersen keek naar zijn collega. De twee moordonderzoekers stonden als zoutpilaren in hun witte overalls in de deuropening. Signe keek strak voor zich uit. Juncker kon de blik in haar ogen niet zien. Dat was ook niet nodig, want haar hese stem verried dat het levenloze lichaam van de jongen op de vieze vloer de ervaren moordonderzoeker veel meer raakte dan de aanblik van moordslachtoffers normaal gesproken deed.

De twee technisch rechercheurs deden een stap opzij zodat Signe en Juncker vrij zicht hadden.

‘Mogen we naar hem toe?’ vroeg Juncker.

‘Als jullie voorzichtig zijn.’

Ze zagen nog geen tekenen van ontbinding en roken evenmin iets, ook al was het benauwd in de kelder. Juncker bukte zich en bestudeerde de wond, waarna hij zeker wist dat de conclusie van de forensisch arts ‘geweld met een stomp voorwerp’ zou zijn, dus zochten ze naar een zwaar moordwapen. Theoretisch kon dat alles zijn, van een hamer tot een steen, maar de autopsie zou hun waarschijnlijk meer duidelijkheid verschaffen.

Signe ging op haar hurken zitten en stak haar hand uit alsof ze de halfopen ogen van de jongen wilde sluiten. Een van de technisch rechercheurs schraapte zijn keel. Ze kwam overeind en mompelde: ‘Sorry.’

Hij kon zich niet herinneren hoe oud Signes zoon Lasse precies was, maar waarschijnlijk ongeveer even oud als Lukas.

Zeven jaar geleden keken Signe en Juncker naar een dode jongen in de kelder onder een flatgebouw op Amager. Vijf jaar en elf maanden geleden werd de destijds tweeëndertigjarige Robert Danius schuldig bevonden aan de moord en veroordeeld tot een gevangenisstraf van zestien jaar. Bijna een halfjaar geleden besloot de Hoge Raad dat de rechtszaak tegen Danius heropend moest worden omdat er nieuwe informatie naar voren was gekomen. En als de planning klopt, dan duurt het nog één minuut voordat de deur schuin achter de officier van justitie, haar assistent en Juncker opengaat en drie rechters de grootste rechtszaal van de eerste afdeling van het Oostelijk Gerechtshof betreden.

Juncker kijkt om zich heen. De tribune voor pers en belangstellenden zit vol, met inachtneming van de afstand van twee meter in verband met de coronaregels. De media-aandacht is groot vanwege het bijzondere karakter van de rechtszaak. Het gebeurt niet elke dag dat een moordzaak wordt heropend. Een paar van de ervarenste rechtbankverslaggevers kijken nieuwsgierig naar Juncker en een van hen glimlacht naar hem. Hij antwoordt met een gereserveerd knikje. Op de publieke tribune zitten een aantal familieleden van de verdachten, onder wie zijn moeder, die hem regelmatig boze blikken toewerpen.

Robert Danius en zijn advocaat zitten schuin tegenover Juncker en de officieren van justitie. Juncker kan maar een deel van zijn gezicht zien omdat een van de vier slanke ijzeren pilaren waarop het hoge plafond van de grote zaal rust het zicht belemmert. In tegenstelling tot zijn moeder kiest Danius ervoor om Juncker te negeren, op de ene keer na dat de blikken van de twee mannen elkaar kruisen. Danius kijkt hetzelfde als tijdens de verhoren van zeven jaar geleden. Hij knippert vrijwel niet met zijn ogen. Een psychiater heeft een keer aan Juncker uitgelegd dat mensen die systematisch liegen geen oogcontact vermijden als ze liegen, zoals veel mensen denken. Integendeel, ze letten extreem goed op of hun leugen overtuigt of dat ze een nieuwe

moeten bedenken, en daarom staren ze geconcentreerd naar de persoon met wie ze praten.

Robert Danius glimlacht, buigt zich naar zijn advocaat en fluistert iets tegen hem. De advocaat kijkt naar Juncker, glimlacht eveneens en knikt naar zijn cliënt.

Juncker heeft de officier van justitie in de heropende rechtszaak tegen Robert Danius bijgestaan. Hij was er destijds volledig van overtuigd dat Danius de jongen had vermoord en dat ze de juiste man hadden gearresteerd. En dat is hij nog steeds, ongeacht de nieuwe informatie die naar voren is gekomen.

Precies om tien uur gaat de deur achter Juncker open en alle aanwezigen staan op. De president van de rechtbank en de twee andere rechters gaan achter de rechterstafel zitten. In hun zwarte toga's lijken ze op deelnemers aan een rollenspel. Dat zijn ze eigenlijk ook, denkt Juncker. Op hetzelfde moment gaat er een andere deur open en betreden de negen juryleden de zaal. Ze gaan onder een groot abstract schilderij staan, dat met zijn heldere kleuren bijna frivool lijkt in deze woestijn van spierwitte muren, licht finer en grijs linoleum.

Van alle gortdroge rechters is deze president de ergste. Hij kijkt over de rand van zijn bril, die naar het puntje van zijn neus is gegleden, naar de publieke tribune. 'Voordat ik uitspraak doe, wil ik benadrukken dat ik geen emotionele uitbarstingen tolereer, in geen enkele vorm. Is dat duidelijk?'

Sommige journalisten knikken onderdanig, maar verder reageert niemand en het blijft doodstil in de rechtszaal. De rechter werpt voor alle zekerheid nog een scherpe blik op het publiek.

'Er wordt uitspraak gedaan in de zaak tegen Robert Danius,' zegt hij vervolgens.

Hij laat een stilte vallen.

Schiet op, verdomme, denkt Juncker.

De rechter kijkt op. 'Bij dezen wordt de verdachte vrijgesproken.'

Het blijft heel even doodstil in de rechtszaal. Daarna barst de moeder van Robert Danius in huilen uit. Danius klopt zijn advocaat op de rug terwijl de journalisten hun telefoons tevoorschijn halen.

‘Mag ik verzoeken om stilte in de zaal?’ zegt de president met stemverheffing en de nadruk op ‘stilte’. Danius’ moeder droogt haar ogen en snuit haar neus luidruchtig. De president vraagt de aanwezigen om te gaan zitten en begint de motivatie van het vonnis voor te lezen. De woorden dringen niet tot Juncker door. Het enige waaraan hij denkt zijn de beschrijvingen in het psychiatrisch rapport over Danius, die er in principe op neerkomen dat hij aan verschillende persoonlijkheidsstoornissen lijdt, waarvan de belangrijkste een verontrustende combinatie van paranoia en narcisme is. De onheilspellende conclusie van de deskundigen is dat niet kan worden uitgesloten dat Danius opnieuw ernstige misdrijven, zoals een moord, zal plegen.

Hij zal opnieuw toeslaan, denkt Juncker. Dit is krankzinnig.

Als de rechter klaar is met het verkondigen van het vonnis en de motivatie, verlaten de drie rechters en de juryleden de rechtszaal via dezelfde deur waardoor ze zijn binnengekomen. De toeschouwers en journalisten staan op, en de officier van justitie en haar assistent zoeken hun papieren bij elkaar.

Petra Hagen draait zich om. ‘Wat denk je ervan, Juncker, zullen we naar buiten gaan om de roofdieren tegemoet te treden?’

‘We zullen wel moeten. Tenslotte kunnen we niet ongezien wegglippen, of wel soms?’

‘Nee, maar ik doe het woord wel.’

De journalisten hebben zich verzameld voor de uitgang naar de Fredericiagade en niemand houdt zich nog aan de afstandsregels. Er zijn veel meer journalisten dan de tien van de grootste media die op de publieke tribune zaten. De rest heeft de uitspraak in een andere ruimte via een videoverbinding gevolgd. De journalisten van de twee grootste televisiezenders hebben zich zoals gewoonlijk een weg naar de voorste rij gebaad. Daarachter vechten de gedrukte media en de kleinere televisiezenders om de secundaire plekken. Dit komt waarschijnlijk heel dicht bij de definitie van een superverspreidingsevent, denkt Juncker.

‘Officier van justitie Petra Hagen, dit is een enorme nederlaag voor het Openbaar Ministerie en de politie,’ constateert de verslaggever van

de staatstelevsie, waarna hij blijkbaar beseft dat hij hier eigenlijk is om vragen te stellen. ‘Nietwaar?’ voegt hij er daarom voor de goede orde aan toe.

Petra Hagen schudt energiek haar hoofd. ‘Het Openbaar Ministerie behandelt zaken, en dit is geen sportwedstrijd met een winnaar en een verliezer. Er zijn nieuwe feiten aan het licht gekomen, waarvan we natuurlijk graag op de hoogte hadden willen zijn toen de zaak destijds behandeld werd, en de rechtbank heeft nu geoordeeld dat deze voldoende zwaarwegend zijn om de schuldigverklaring te herroepen. Ik wil graag benadrukken dat deze feiten op geen enkele manier afbreuk doen aan het werk van het Openbaar Ministerie en de politie in deze zaak. Verder heb ik geen commentaar. Dus als jullie ons nu willen laten passeren –’

De journalisten in de achterste rijen schreeuwen door elkaar. De vrouwelijke verslaggever van de op een na grootste televisiezender overstemt het kabaal en richt zich tot Juncker.

‘Inspecteur Junckersen, u was destijds betrokken bij het onderzoek. Het moet voor u een grote nederlaag zijn dat de man van wiens schuld u overtuigd was nu vrijgesproken is.’

‘Geen commentaar,’ zegt Juncker terwijl hij zich een weg door de groep journalisten begint te banen en tegelijkertijd zoveel mogelijk afstand probeert te houden.

De verslaggever houdt vol. ‘Denkt u nog steeds dat Robert Danius schuldig is?’

Hij werpt haar een boze blik toe. Normaal gesproken heeft hij een vrij goede relatie met haar.

De verslaggever dringt aan. ‘Junckersen, de vrijspraak kan maar één ding betekenen, namelijk dat de echte moordenaar nog vrij rondloopt, toch?’

Ja, daar heb je volkomen gelijk in, denkt Juncker. En de echte moordenaar heet Robert Danius. Dat kan hij echter niet zeggen, dus kiest hij ervoor om geen antwoord te geven.

Het lukt Petra Hagen en Juncker met enige moeite om zich te bevrijden van de fotografen die elkaar verdringen om hun foto’s te

kunnen maken. Ze blijken echter van de regen in de drup te belanden, want als ze het terrein via de poort verlaten, zien ze een groep mensen – een aantal familieleden van Robert Danius, onder wie zijn moeder, en nog een handvol journalisten en cameramensen – in hoog tempo naderen. Heel even overweegt Juncker om er gewoon vandoor te gaan – zijn auto staat een paar honderd meter verderop – maar sinds zijn prostaatoperatie is zijn renvermogen niet meer wat het geweest is, dus de groep zou hem vermoedelijk vrij snel inhalen. Bovendien zou het nogal onwaardig zijn als er foto's in het nieuws verschijnen van een oudere inspecteur die er op stramme benen vandoor gaat in een poging te ontkomen aan een verbale confrontatie met de moeder van een net benoemd slachtoffer van een gerechtelijke dwaling. Hij blijft dus staan, samen met Petra Hagen en haar assistent, die nogal onder de indruk lijkt van de situatie.

De groep wordt aangevoerd door Danius' moeder. Zoals ze door de Fredericiagade naderen doen ze Juncker denken aan de scène uit de film *The Simple-Minded Murderer*, waarin een nog heel jonge Stellan Skarsgård aan het hoofd van een groep engelen en begeleid door Verdi's *Requiem* vastberaden op weg gaat om gerechtvaardigd wraak op de tiran te nemen.

De moeder draagt een elegant turquoise broekpak. Ze runt een kapsalon in Østerbro en is bij alle rechtszittingen aanwezig geweest. Af en toe heeft ze door met haar hoofd te schudden haar ongenoeven over getuigenverklaringen geuit, maar het grootste deel van de tijd heeft ze zwijgend naar haar zoon gekeken. In Junckers ogen heeft ze vanaf het allereerste moment iets kwetsbaars gehad. Ze heeft hem en zijn collega's er na de rechtszittingen een paar keer mee geconfronteerd dat ze haar zoon de moord in de schoenen probeerden te schuiven omdat de politie niet in staat was de echte moordenaar te vinden, maar Juncker voelde zich nooit geïntimideerd door haar. Hij beschouwt haar eerder als een leeuw die vecht voor haar kind, en wie zou dat niet doen?

De vastberaden groep heeft hen bereikt. De moeder blijft abrupt op anderhalve meter van Juncker staan en staart onder haar weelderige

bos blonde krullen naar hem. Gedurende een paar seconden is het tafereel bevroren in een tableau, afgezien van de fotografen die zich op jacht naar de beste positie verder langs de groep haasten.

‘Je had het mis, Martin Junckersen,’ zegt ze. ‘Je had het helemaal mis.’

Juncker voelt het zweet over zijn rug lopen. Hij overweegt iets te zeggen over de taakverdeling tussen de politie, het Openbaar Ministerie en de rechtbank als het om strafzaken gaat. Dat de politie onderzoek doet en het bewijsmateriaal dat ze vindt presenteert. Dat het Openbaar Ministerie besluit of het materiaal zwaarwegend genoeg is voor een aanklacht en dat de rechtbank uiteindelijk beslist of de verdachte schuldig is of niet. Het is heel eenvoudig en gemakkelijk te begrijpen. Dit is echter niet het juiste moment om de betweter uit te hangen.

‘Je gelooft nog steeds dat hij het gedaan heeft, hè? Dat mijn zoon die jongen vermoord heeft,’ zegt ze.

Inderdaad, denkt hij. Maar dat kan hij net zomin tegen de journalisten als tegen Danius’ moeder zeggen. Dus houdt hij zijn mond en Petra Hagen komt hem opnieuw te hulp.

‘We hebben niets toe te voegen aan wat we al gezegd hebben. Het spreekt voor zich dat we de beslissing van de rechtbank voor honderd procent respecteren. Robert Danius is vrijgesproken, zo eenvoudig is het, en er zijn geen bezwaren van onze kant.’

Danius’ moeder kijkt argwanend naar Juncker. Daarna gaat ze vlak voor hem staan en buigt zich naar voren. Hij ruikt haar parfum en doet een stap naar achteren, waarna zij opnieuw een stap naar voren doet.

‘Je bent mijn zoon zeven jaar verschuldigd,’ fluistert ze in zijn oor. ‘Zeven jaar, Martin Junckersen. Dat is een lange tijd.’

2

Erik Merlin leunt zo krachtig naar achteren op zijn bureaustoel dat het zwaarbeproeft meubelstuk kraakt en piept. ‘Verdomme, Juncker,’ zegt het hoofd van de afdeling Zware Criminaliteit. Zijn grote bulldoghoofd ziet er vermoeider uit dan ooit.

Juncker staat op zijn vaste plek naast de deur met zijn rug tegen de muur. Wanneer trekt Merlin de stekker eruit en gaat hij met pensioen? Die vraag zingt al geruime tijd rond.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt hij.

‘Wat er aan de hand is? Heb je de filmpjes op NEWS en social media niet gezien?’

‘Nee, ik zit niet op Facebook.’

Merlin pakt zijn telefoon, opent hem en begint te scrollen. ‘Dit mag je niet missen. Luister... *De zwijgende inspecteur*, heet een van de filmpjes. *Denkt de Politie Kopenhagen nog steeds dat Robert Danius schuldig is?*, luidt de vraag in een andere clip. En er zijn video’s waarop je met een open mond van verbazing niet in staat lijkt een duidelijk antwoord te geven op de vraag van Danius’ moeder of je nog steeds vindt dat de vrijgesproken man schuldig is aan de moord. Wil je het zien?’

‘Nee, dat is niet nodig,’ mompelt Juncker.

‘Was het echt zo moeilijk om “nee” op die vraag te antwoorden, Juncker?’ Zonder op antwoord te wachten gaat Merlin verder. ‘Het spreekt voor zich dat er geen enkele twijfel over mag bestaan dat we een gerechtelijke uitspraak respecteren, vooral niet als het gaat om een zaak als deze, die door de Hoge Raad behandeld is.’

‘Dus je vindt dat ik voor de camera’s had moeten liegen?’

‘Ja, je weet verdomd goed dat je dat had moeten doen. Als je er tenminste nog steeds koppig van overtuigd bent dat Danius schuldig is.’

Juncker kijkt lichtelijk verbaasd naar zijn chef. Merlin heeft nog nooit op deze manier tegen hem gepraat en hij realiseert zich dat hij

op dit moment getuige is van iets wat maar heel zelden in zijn carrière is voorgekomen: hij krijgt een flinke uitbrander van Merlin.

De twee andere mensen in Merlins kantoor zijn Kai Åkesson, hoofd van het parket van Zwarte Criminaliteit, en Geir Jensen, hoofd van een van de drie moordsecties van de afdeling Zwarte Criminaliteit.

Åkesson schraapt zijn keel. ‘Misschien kunnen we...’

‘Wat? Ja, natuurlijk, laten we beginnen.’ Merlin rolt zijn stoel naar de tafel, zodat een niet onaanzienlijk deel van zijn buik op het tafelblad rust. ‘Door de vrijspraak van Danius moeten we van voren af aan beginnen. Lukas’ moordenaar loopt nog steeds vrij rond. We moeten hem vinden en het kan geen kwaad als dat snel gebeurt.’

‘Dat spreekt vanzelf.’ Geir woelt door zijn rode bos haar, die doet denken aan het haar van popproducent Phil Spector op een badhair-day. ‘Maar we weten allemaal hoe moeilijk het is om onderzoek te doen naar een zaak die zo oud is als deze.’

‘Dat zijn nu eenmaal de omstandigheden. We moeten de mouwen opstropen, zoals wijlen Eefsen op 18 mei tegen zijn mensen gezegd heeft.’

‘Heeft hij dat echt gezegd?’ vraagt Geir.

‘Ja,’ antwoordt Juncker.

Geir kijkt hem aan. ‘Was jij er die avond bij?’

‘Ja.’

Tijdens de rellen in Nørrebro die na de stemming over het Edinburgh-akkoord op 18 mei 1993 waren uitgebroken, was het voor de eerste keer in vredestijd gebeurd dat de Deense politie met scherp op een menigte schoot. Wonder boven wonder vielen er geen doden.

‘Jezus,’ zegt Geir. ‘Heb jij ook geschoten?’

Juncker kijkt met een uitdrukingsloos gezicht naar zijn jongere collega.

‘Tja, niet dat het me iets aangaat –’

Daar heb je helemaal gelijk in, denkt Juncker.

‘In feite is het heel eenvoudig,’ onderbreekt Merlin hen. ‘Of de moordenaar van Lukas maakt al deel uit van het onderzoek en is een van de verdachten die we niet diepgaand genoeg nagetrokken hebben,

óf we hebben de dader nog niet gevonden. Dan hebben we dus geen idee wie het is.’

Juncker slaat zijn armen over elkaar en kijkt naar Merlin. ‘Sorry dat ik het opwerp, maar er is dus ook – ongeacht wat je zegt, Merlin – een mogelijkheid dat we de juiste man te pakken hadden en dat hij nu vrijgelaten is.’

Merlin schudt zijn hoofd berustend. ‘Wat begrijp je hier verdomme niet aan, Juncker?’

‘Het psychiatrisch rapport was ondubbelzinnig. De combinatie van Danius’ verschillende persoonlijkheidsstoornissen maakt het gevaarlijk om hem vrij rond te laten lopen.’

‘Ik hoef je waarschijnlijk niet te vertellen dat het in dit land niet illegaal is om anders te zijn. We zetten mensen niet achter slot en grendel om te voorkomen dat ze iets crimineels doen, of wel soms?’

‘Het enige wat ik vraag is een kans om discreet verder onderzoek naar Danius te doen.’

‘Daar geef ik geen toestemming voor. Stel je voor wat een ophef er zou ontstaan als bekend wordt dat Zwarte Criminaliteit doorgaat met onderzoek doen naar een man die vrijgesproken is. Dan word ik meteen de laan uit gestuurd.’

Van zo’n dreiging zou je je normaal gesproken niets aantrekken, denkt Juncker, maar hij zegt niets meer. Het heeft geen zin.

‘We zetten veel mensen op het onderzoek en ik stel natuurlijk het sterkst mogelijke team samen. Jij zit in het team, Juncker, maar Geir wordt de onderzoeksleider. Dat lijkt me in de huidige situatie het meest logisch. Geir, jij was niet betrokken bij het eerste onderzoek, dus kijk je met een frisse blik naar de zaak.’

Merlin kijkt over zijn leesbril naar Juncker.

Juncker haalt zijn schouders op. ‘Daar heb ik absoluut geen probleem mee.’ Als hij eerlijk is, voelt hij zich zelfs opgelucht.

3

Signe bijt afwezig op de bovenkant van haar balpen. ‘Dat is verdomd klote,’ zegt ze, en ze laat de pen op het bureau vallen.

Ze werkt nu bijna een jaar op de afdeling Georganiseerde Criminaliteit, afgekort GC, die zich in hetzelfde gebouw als Zware Criminaliteit bevindt, maar dan twee verdiepingen hoger. Ze deelt haar kantoor met drie collega’s die op dit moment allemaal afwezig zijn, dus is Juncker achter het bureau tegenover haar gaan zitten.

Signe is van Zware Criminaliteit naar GC overgestapt om humanere werktijden te hebben en daarmee haar huwelijk te redden. Ze werkt nog steeds veel uren, maar haar werktijden zijn gemakkelijker te plannen en de overstap is geslaagd omdat het stel nog steeds bij elkaar is. Juncker heeft niet gevraagd hoe het echt met Signe en haar man gaat, maar sinds haar overstap lijkt ze meer ontspannen, minder... Het eerste woord dat Juncker te binnen schiet is het Engelse *uptight*, wat buitengewoon irritant is voor een fervent tegenstander van het uitgebreide gebruik van Engelse leenwoorden. Wat is er bijvoorbeeld mis met ‘gespannen’? Niets. Ze lijkt minder gespannen.

‘Tja, dat kun je wel zeggen.’ Juncker verschuift op zijn stoel en probeert een houding te vinden waarbij zijn onderrug minder pijn doet.

‘En wij zijn er volkomen zeker van dat Robert Danius de dader is, toch?’

‘Ja.’

‘Ik heb het verhoor van de nieuwe getuige niet gehoord. Was dat zijn ex?’

‘Ja.’

‘Vond je haar niet geloofwaardig?’

‘Nee, helemaal niet.’

‘En dat andere... De informatie van de zendmasten die plotseling niet meer gebruikt mag worden als bewijs waar iemand op een bepaald moment was?’

‘Dat is een heel technisch verhaal, maar het komt erop neer dat het op dit moment onzeker is of de mastgegevens gebruikt mogen worden om een persoon op een bepaald tijdstip op een bepaalde plek te plaatsen. Maar dat pleit hem niet vrij en bewijst ook zijn schuld niet. Het kan beide kanten op gaan en die twijfel is gunstig voor hem.’

‘En zo hoort het ook. Bottomline...’

Juncker huivert.

‘Jij denkt dus dat Robert Danius net zo schuldig is als hij de hele tijd geweest is?’

‘Ja.’

‘Wat kun je daaraan doen, Juncker?’

‘De opties zijn heel beperkt, want ik maak deel uit van het team dat aan het nieuwe onderzoek gaat werken. Ik heb Merlin toestemming gevraagd om verder te gaan met het onderzoek naar Danius, maar dat heeft hij geweigerd.’

‘Dat is strikt genomen ook niet zo vreemd, toch?’

Juncker haalt zijn schouders op.

Signe leunt naar achteren, verstrengelt haar handen in haar nek en kijkt naar het plafond. Een halve minuut lang zegt geen van beiden iets, tot Juncker de stilte verbreekt. ‘Waar denk je aan?’

‘Dat ik nog een heleboel vrije dagen tegoed heb en op dit moment niet aan een belangrijke zaak werk. Ik denk dat ik een week vrij kan nemen en wat in het onderzoek kan wroeten, om te zien of ik meer rotzooi over Danius vind dan wat er al gevonden is. Ik kan niet inloggen op het onderzoek, dus als je een paar fotokopieën van de belangrijkste verhoren kunt maken... De dozen staan toch nog op de afdeling?’

‘Ja. Dat moet geen probleem zijn.’

‘En dan kun jij mij in jouw vrije tijd helpen.’

Juncker aarzelt even, maar knikt dan. ‘Uiteraard.’

Ze zwijgen weer even, waarna Juncker opstaat.

‘We kunnen hier een hoop problemen mee krijgen,’ zegt Signe.

Hij kijkt haar aan. ‘Dat klopt.’

4

Geir Jensen is om zeven uur 's ochtends geen toonbeeld van schoonheid en Juncker is zich er pijnlijk van bewust dat hij dat evenmin is. De onderzoeksleider heeft Juncker gevraagd om vroeg te komen, zodat ze de zaak-Lukas voor de ochtendbriefing in alle rust kunnen bespreken.

‘Juncker, kun je allereerst het onderzoek vanaf het begin voor me samenvatten?’

Hij knikt. ‘Natuurlijk. Zoals je beslist weet –’

‘Heb je je aantekeningen niet nodig?’ Geir kijkt hem verbaasd aan.

‘Nee. Zal ik beginnen of heb je meer vragen?’

‘Ja, begin maar.’ Geir doet geen moeite om zijn afkeurende toon te verbergen.

Jezus, wat een irritante vent, denkt Juncker.

‘Lukas verdween vrijdagmiddag en werd ongeveer een etmaal daarna dood aangetroffen. De vindplaats, en tevens de plaats delict, was de kelderruimte die Robert Danius als kantoor en werkplaats gebruikte. Hij was conciërge bij de sociale woningbouw en –’

‘Dat heet tegenwoordig gebouwbeheerder,’ merkt Geir op. ‘En algemene woningbouw.’

Juncker onderdrukt zijn irritatie over de onderbreking. Dit kan weleens een heel lange bespreking worden.

‘De jongen was geraakt door minstens twee slagen met een stomp voorwerp. De forensisch arts ging uit van een voorhamer, maar die is nooit gevonden. De autopsie toonde eveneens aan dat geprobeerd is de jongen te wurgen, maar volgens het autopsieverslag was Lukas niet gewurgd, maar was hij bezweken aan de klappen op zijn hoofd. Het was niet duidelijk of de poging tot wurging vóór of na de klappen had plaatsgevonden.’

‘Wie was de forensisch arts?’

‘Markman.’

‘Waren er aanwijzingen voor seksueel misbruik?’

‘Nee, maar op het bureau naast het lijk werd vers sperma gevonden. De DNA-analyse bevestigde dat het sperma afkomstig was van Robert Danius.’

‘Wat was zijn verklaring daarvoor?’

‘Dat hij eerder op de dag waarop Lukas was vermoord had gemasturbeerd. Het tijdstip van overlijden werd overigens vastgesteld op ongeveer 16.35 uur.’

‘Dat is heel precies.’

‘Ja. Lukas had zijn telefoon in de achterzak van zijn spijkerbroek. Het scherm was kapot en de elektronica was om 16.35 uur vastgelopen, dus was het geen lastige gok dat hij op dat tijdstip aangevallen en vermoord is.’

‘Dat klinkt logisch.’

‘Dank je,’ zegt Juncker kortaf.

‘Wees er meer in de richting van Robert Danius?’

‘Verschillende dingen. Getuigen hebben gezien dat Danius rond 16.00 uur op de binnenplaats met Lukas en twee andere jongens basketbalde. Toen ze daarmee stopten, ging Lukas volgens een getuige met Danius mee naar de kelder.’

‘Wat was Danius’ verklaring daarvoor?’

‘Dat Lukas en hij elkaar goed kenden. Robert Danius was in zijn vrije tijd basketbaltrainer en was bezig met een project waarbij hij jongens uit de buurt trainde. Lukas was een bijzonder getalenteerde basketballer, dus kenden Robert en hij elkaar goed en hadden ze vaak samen op de binnenplaats getraind. Trouwens, dat werd door de rechter beschouwd als een verzwarende omstandigheid. Die bewuste middag was Lukas meegegaan naar de kelder omdat hij naar verluidt een basketbaltijdschrift van Danius wilde lenen. Danius heeft Lukas het tijdschrift gegeven en is daarna naar huis gegaan. Hij gaf Lukas toestemming om een tijdje in de kelderruimte te blijven om het tijdschrift te lezen, dat trouwens op de plaats delict aangetroffen werd. Lukas hoefde alleen de deur achter zich dicht te trekken als hij wegging.’